Dosar nr.2i-48-1/21

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 01 octombrie 2025 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 31 octombrie 2025

Judecătoria Chişinău
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

În lipsa:
Lichidatorului SRL ”Cioco-Studio” – *****, legal citat
Pîrîtului – *****, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL”Cioco-Studio” către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanților la proces.

La 16 mai 2025, lichidatorul SRL ”Cioco-Studio”, Corneliu Cuculescu a înaintat cerere de chemare în judecată către Radu Vitalie cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil SRL ”Cioco-Studio” prin încasarea din contul pârâtului a sumei creanțelor validate conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 694 940,70 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că SRL „Vinaria Ţiganca” a înaintat Judecătoriei Chişinău cererea introductivă pentru a solicita intentarea procesului de insolvabilitate în privinţa „Cioco-Studio” SRL, din cauza incapacităţii de plată a acesteia. Suma totală a creanţelor validate, conform tabelului definitiv al creanţelor, constituie 694 940,70 lei. Debitorul nu dispune de bunuri sau mijloace financiare pentru a acoperi creanţele validate şi cheltuielile procesului de insolvabilitate.

Reclamantul a menţionat că potrivit răspunsului Agenţiei Servicii Publice a RM, administratorul SRL „Cioco-Studio” este *****.

Potrivit reclamantului, ***** în calitatea sa de administrator nu a gestionat eficient societatea, nu a asigurat ţinerea contabilităţii conform legii şi nu a depus cererea introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate la apariţia indiciilor de insolvabilitate, încălcând normele de drept.

Reclamantul a subliniat că, potrivit Codului Civil, obligaţiile trebuie executate cu bună credinţă, iar administratorul a acţionat ilegal, ceea ce a dus la starea de insolvabilitate.

Totodată, reclamantul a menţionat că organele de conducere ale SRL „Cioco-Studio” nu ar fi putut să nu cunoască faptul că neachitarea impozitelor poate conduce la insolvabilitate,

iar acest lucru era reglementat de Legea privind societăţile cu răspundere limitată. Inacţiunea administratorului în a nu depune cererea introductivă a dus la prejudicii, iar reclamantul a prezentat dovezi privind lipsa masei debitoare, a documentelor contabile şi activităţii economice ale debitorului.

Reclamantul a invocat că pentru atragerea la răspundere subsidiară a administratorilor, trebuie să fie îndeplinite condiţiile de existenţă a unui prejudiciu, fapte ilicite, legătura de cauzalitate între faptele ilicite şi prejudiciu, şi vinovăţia acestora. În acest sens, reclamantul consideră că sunt întrunite condiţiile răspunderii subsidiară, având în vedere că administratorul nu a depus cererea introductivă şi a continuat activitatea debitorului, ceea ce a dus la incapacitatea de plată.

În drept, a făcut trimitere la prevederile articolelor 10 alin.(l) 14 alin. (2), 27 alin(3), (4), art. 66, 70. 247, 248 alin. (1), (4) al Legii insolvabilităţii, şi art. 166-167 din Codul de procedură civilă și a solicitat admiterea cererii cu atragerea la răspundere subsidiară a lui ***** IDNP ***** a.n. ***** mun. Chişinău, ***** și dispunerea încasării a sumei de 694 940,70 lei, precum și scutirea/amânarea de la achitarea taxei de stat şi a taxei de timbru pe motiv că „CiocoStudio” S.R.L. nu dispune de bunuri sau mijloace financiare.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 23 mai 2025, cererea de chemare în judecată a fost primită spre examinare, fiind transmisă pârâtului cu stabilirea unui termen de 15 zile pentru prezentarea referinței (f.d. 18).

La data de 22 septembrie 2025, pârâtul ***** a înaintat referință la cererea privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului insolvabil SRL ”Cioco-Studio” prin care a solicitat respingerea acțiunii (f.d. 24-28).

În motivarea referinței a indicat faptul că, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, nr. 2i-48/21 din 25 mai 2022, a fost admisă cererea introductivă, constatată starea de insolvabilitate a debitorului și intentat procesul de insolvabilitate al „Cioco-Studio” SRL. Totodată, pârâtul a invocat că, în urma recepționării cererii lichidatorului privind atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale societății, a examinat fondul pretențiilor și a considerat cererea neîntemeiată, solicitând respingerea ei integrală.

Pârâtul a susținut că, potrivit Codului civil al Republicii Moldova, răspunderea civilă delictuală intervine doar dacă sunt întrunite cumulativ condițiile: existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a raportului de cauzalitate între faptă și prejudiciu, precum și a vinovăției autorului. În opinia pârâtului, aceste condiții nu sunt îndeplinite în speță.

Totodată, pârâtul a invocat că, potrivit art. 247-248 din Legea insolvabilității, răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere are natură delictuală și poate fi angajată doar în cazul în care se dovedește că aceștia au cauzat starea de insolvabilitate prin acțiuni ilicite expres prevăzute de lege. Pârâtul a menționat că materialele dosarului nu confirmă faptul că administratorul statutar ar fi provocat insolvabilitatea „Cioco-Studio” SRL.

De asemenea, pârâtul a argumentat că temeiul invocat de lichidator, prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității (nedepunerea cererii introductive), nu este aplicabil, întrucât lichidatorul nu a stabilit concret data apariției stării de insolvabilitate, termenul-limită de depunere a cererii introductive și obligațiile apărute ulterior acestui termen. În lipsa acestor elemente, nu poate fi angajată răspunderea subsidiară.

Totodată, pârâtul a subliniat că lichidatorul nu a prezentat probe concludente privind prejudiciul cauzat prin inacțiunile administratorului, limitându-se la solicitarea de a se încasa suma totală a creanțelor neacoperite. În consecință, pârâtul a solicitat respingerea integrală a

cererii lichidatorului „Cioco-Studio” SRL privind atragerea sa la răspundere subsidiară, ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată lichidatorul SRL „Cioco-Studio” - Corneliu Cuculescu, nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 19; 23), însă, prin cererea de chemare în judecată, a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. Astfel, în temeiul art. 206, alin. (1) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința de judecată pârâtul - ***** nu s-a prezentat, deși a fost legal citat, însă, prin referința formulată asupra cererii de chemare în judecată a solicitat examinarea cererii în lipsa sa. Astfel, în temeiul art. 206, alin. (1) și (3) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

Aprecierea instanţei.

Examinând materialele dosarului, instanța de insolvabilitate consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată, reieșind din următoarele considerente.

Din prevederile art. 1, alin. (1), 9, alin. (2), lit. f), 15, 16, lit. b) și g), 19 și 1998 Cod civil rezultă un principiu care corespunde unor cerințe de etică și echitate socială, cît și unor cerințe ale securității juridice: principiul răspunderii juridice pentru fapte ilicite cauzatoare de prejudicii, esența căruia constă în aceea că orice faptă a unei persoane, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui culpă s-a cauzat, a-l repara integral.

Astfel, conform art. 1 alin. (1) Cod Civil al RM, rezultă că legislaţia civilă este întemeiată pe recunoaşterea egalităţii participanţilor la raporturile reglementate de ea, protecția vieții intime, private și de familie, recunoașterea inviolabilităţii proprietăţii, a libertăţii contractuale, protecția bunei-credințe, protecția consumatorului, recunoașterea inadmisibilităţii imixtiunii în afacerile private, necesităţii de realizare liberă a drepturilor civile, *de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată* (s.i.) şi de apărare a lor de către organele de jurisdicție competente.

La fel, din prevederile art. 9 alin. (2), lit. f) Cod Civil al RM rezultă că, drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din prevederile art. 15 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară, iar din prevederile art. 16, lit. g) Cod Civil al RM rezultă că, una din metodele de apărare a drepturilor subiective civile este repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

În acest sens, art. 19 alin. (1) Cod Civil al RM prevede că, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Și art. 776 Cod Civil al RM prevede că, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Din prevederile art. 1998 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Astfel, este incontestabil faptul că drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din ansamblul prevederilor legale menționate mai sus rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții, și anume:

a) Existența unui prejudiciu;
b) Existența unei fapte ilicite;
c) Existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;

d) Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 19 august 2021 cererea introductivă depusă de creditorul S.C. ”Vinăria Țiganca” S.R.L. privind intentarea procesului de insolvabilitate faţă de debitorul S.R.L. ”Cioco-Studio” a fost admisă spre examinare, fiind instituită perioada de observaţie asupra debitorului S.R.L. ”Cioco-Studio”, în calitate de administrator provizoriu a fost numit administratorul autorizat *****, autorizaţie nr. 27 din 14.01.2015 (f.d. 6).

Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 25 mai 2022, a fost admisă cererea introductivă depusă de creditorul S.C. ”Vinăria Țiganca” S.R.L. privind intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul S.R.L. ”Cioco-Studio”, s-a constatat insolvabilitatea debitorului și s-a inițiat procesul de insolvabilitate faţă de S.R.L. ”Cioco-Studio”. Totodată, s-a dispus ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar ***** și s-a desemnat în calitate de administrator al insolvabilității, administratorul autorizat *****, deținătorul autorizației nr. 27 din 14.01.2015 (f.d. 7).

Invocând lipsa masei debitoare din contul căreia să fie satisfăcute creanțele validate împotriva patrimoniului societății debitoare, la data de 16 mai 2025, lichidatorul SRL „Cioco-Studio” a depus cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere al debitorului (f.d. 3-5).

Art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, stabilește că procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sînt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Din prevederile art. 247 din Legea insolvabilității rezultă:

(1) În sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, legiuitorul a inclus în categoria „membrilor organelor de conducere” ale debitorului insolvabil persoane cu răspundere patrimonială diferită și cu capacitate diferită de a influența activitatea insolvabilului.

Instanța de judecată apreciază că răspunderea juridică civilă a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil reglementată de art. 247, 248 din Legea insolvabilității, are o natură delictuală, antrenîndu-se pentru faptele expres prevăzute de lege (art. 248, alin. (1), lit. a)-i) + art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității) și își are fundamentul juridic în prevederile art. 184, alin. (2) Cod civil din care rezultă că membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice, iar persoana juridică nu răspunde pentru obligaţiile membrului, *cu excepţiile stabilite de lege* (s.i.) sau de actul de constituire. Prin

urmare, în Legea insolvabilității se reglementează excepțiile de la regula de drept comun conform căreia membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice.

Angajarea răspunderii civile delictuale, în general, presupune întrunirea anumitor *condiții generale* menționate mai sus (prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția).

Ca principiu de bază, instanța de judecată apreciază, că aceste *condiții generale* trebuie să fie prezente și în cazul angajării răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Totodată, pe lîngă aceste condiții generale, ale răspunderii civile și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinite și anumite *condiții speciale*, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

Din prevederile art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității rezultă: dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca *o parte* (s.i.) din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;

i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Astfel, existența a cel puțin uneia dintre aceste condiții speciale, menționate la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității alături de condițiile generale ale răspunderii civile menționate mai sus, generează un raport juridic civil de natură delictuală, care se caracterizează sub aspectul conținutului său, în dreptul administratorului insolvabilității/lichidatorului de a pretinde de la membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil precum și de la orice altă persoană să suporte o parte din datoriile debitorului insolvabil, dacă aceștea au cauzat insolvabilitatea debitorului prin una dintre acțiunile prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității.

Pe lîngă aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din

Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Aceasta, însă, este regula generală, de la care se admit excepții, legiuitorul menționînd în textul art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității cu referire la subiecții de drept pasibili să fie atrași la răspundere subsidiară sintagma ”precum și de orice altă persoană”, condiția de bază fiind ca între acțiunile ilicite imputabile membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil sau oricărei alte persoane și cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului să existe o legătură cauzală directă.

Astfel, din prevederile art. 247, alin. (2) din Legea insolvabilității rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Conform informației prezentate de către Agenția Servicii Publice, Departamentul înregistrare și licențiere a unităților de drept, ***** a exercitat funcția de administrator al Societății cu Răspundere Limitată ”Cioco-Studio”, fiind și unicul asociat al acestei societăți comerciale, cu o parte socială de 100% din capitalul social, astfel încât prin raportare la prevederile art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, acesta deținea statut de membru al organelor de conducere al debitorului insolvabil, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”Cioco-Studio”.

Nu același lucru, însă, se poate afirma despre pîrît, reieșind din statutul său de unic asociat al SRL ”Cioco-Studio” la data intentării procesului de insolvabilitate.

Legiuitorul nu a inclus în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil asociații unei societăți comerciale. În această categorie se includ doar debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul *întreprinderii individuale* sau al *gospodăriei ţărăneşti* (de fermier) (s.i.), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

Unde legea nu distinge, nici interpretul nu poate să o facă[1]. Deci, dacă legiuitorul nu a inclus asociații unei societăți comerciale în lista membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este inadmisibilă interpretarea extensivă a acestei prevederi legale și de a include asociații unei societăți comerciale în lista respectivă.

Prin urmare, în privința calității pîrîtului ***** de unic asociat al SRL ”Cioco-Studio”, instanța de judecată va examina cauza, reieșind din faptul că în conformitate cu art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității și orice alte persoane care au cauzat insolvabilitatea prin una dintre acţiunile prevăzute la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) pot fi atrase la răspundere subsidiară.

Deci, la caz este întrunită premisa generală de angajare a răspunderii subsidiare a pîrîtului *****, stabilindu-se cert că acesta deținea statut de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil în ultimele 24 luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”Cioco-Studio”.

Însă, această premisă generală prin sine însăși nu este suficientă pentru a atrage la răspundere civilă delictuală subsidiară un membru al organelor de conducere ale debitorului

---

[1] Principiu de interpretare a legii, consacrat prin adagiul latin: ”*Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”, de esența căruia constă faptul că generalitatea formulării unui text legal conduce la generalitatea aplicării lui, fără a se introduce distincţii pe care textul respectiv nu le conţine.

insolvabil, fiind necesar să fie întrunite *condiţiile generale* de angajare a răspunderii civile delictuale (fapta ilicită, prejudiciu, raport de cauzalitate și vinovăție), și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinită cel puțin una din *condițiile speciale* de angajare a răspunderii civile delictuale, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

La examinarea chestiunii privind atragerea la răspundere subsidiară a pîrîtului, instanța de judecată se va conduce de prevederile art. 1998, alin. (2) Cod civil, din care rezultă că prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege și de prevederile art. 1998, alin. (3) Cod civil, din care rezultă că o altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

La fel, instanța de judecată se va conduce și de prevederile art. 240, alin. (3) Cod de procedură civilă, din care rezultă că instanța de judecată adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și art. 118, alin. (1) Cod de procedură civilă din care rezultă că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Lichidatorul a invocat existența circumstanțelor prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. e), f), h) și i) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, respectiv:

- ținerea unei contabilități fictive sau contrare legii și contribuirea la dispariția documentelor contabile ori de constituire;
- continuarea unei activități care a condus în mod evident la incapacitatea de plată;
- nedepunerea cererii introductive de intentare a procesului de insolvabilitate;
- comiterea altor acțiuni ce au adus daune patrimoniului debitorului.

Prin urmare, instanța de judecată urmează să examineze cauza în baza temeiurilor de fapt și de drept invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. e)* din Legea insolvabilității invocat de reclamant în cererea de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire și a ștampilei, instanța de judecată relevă că reclamantul nu a argumentat și nici nu a menționat cum anume pîrîții au comis acest delict, iar la dosar lipsesc în acest sens careva probe pertinente și admisibile din care ar rezulta comiterea de către pîrîți a faptelor prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Instanța de judecată relevă că reieșind din prevederile art. 18 alin. (1) şi alin. (2) lit. a) al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, răspunderea pentru ţinerea contabilităţii şi raportarea financiară revine conducătorului, administratorului pentru entitățile indicate la art. 2 lit. a) - persoanele juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare.

În conformitate cu art. 18, alin. (3), lit. a), f) și h) al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, persoanele indicate la alin. (2) sînt obligate să asigure organizarea şi ţinerea contabilităţii în mod continuu din data înregistrării de stat a entităţii pînă la data lichidării acesteia; să asigure documentarea faptelor economice şi reflectarea acestora în contabilitate; să asigure întocmirea, prezentarea şi publicarea, după caz, a situaţiilor financiare în conformitate cu prezenta lege, standardele de contabilitate și alte acte normative prevăzute la art. 8 alin. (1).

Conform art. 72 alin. (4) din Legea cu privire la societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, administratorul asigură ţinerea contabilităţii societăţii, precum şi a registrelor societăţii prevăzute de lege şi de actul de constituire, şi informează asociaţii cu privire la starea de lucruri şi la gestiunea societăţii.

Potrivit art. 34 al Legii contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, entitățile și persoanele care încalcă prevederile prezentei legi poartă răspundere disciplinară, *civilă* (s.i.), contravențională și/sau penală, conform legislației în vigoare.

Reieşind din prevederile legale sus-menţionate, obligativitatea ţinerii contabilităţii şi raportării financiare în cadrul persoanelor juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare îi revine administratorului societății comerciale și nicidecum asociaților, astfel încît pîrîtului Buga Mihai nu îi poate fi imputat acest delict, reieșind din statutul său de asociat al S.R.L. ”Capitan Beer”, ci doar reieșind din statutul său de administrator al acestei societăți comerciale.

Temeiul pentru atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 se poate manifesta prin una din următoarele acțiuni alternative:

1. ținerea unei contabilități fictive;
2. ținerea unei contabilități contrare prevederilor legii;
3. contribuirea la dispariția documentelor contabile;
4. contribuirea la dispariția documentelor de constituire;

Prin ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, pot fi înțelese acțiuni care încalcă reglementările contabile în vigoare – reglementări care conțin dispoziții exprese în privința cerințelor unice și a mecanismului de reglementare a contabilității și raportării financiare în Republica Moldova.

Instanța de judecată notează că, pentru a putea reține temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 în vederea atragerii la răspundere subsidiară a lui *****, urmează să se constate fapta săvârșită de către acesta, materializată prin una din acțiunile menționate la pct. 1 - 4.

În contextul celor expuse, instanța constată că, deși reclamantul a invocat existența temeiurilor prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012, respectiv ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legale și contribuirea la dispariția documentelor contabile, acesta nu a demonstrat în mod concludent întrunirea circumstanțelor de fapt care ar justifica atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului.

Nici din conținutul cererii și nici din probele prezentate nu rezultă că organele de conducere ale SRL „Cioco-Studio” ar fi admis încălcări în ținerea contabilității, constatate de Serviciul Fiscal de Stat prin acte de control sau prin emiterea unor decizii privind încălcarea legislației fiscale și aplicarea de sancțiuni.

Singurul argument formulat de reclamant constă în prezumția potrivit căreia organele de conducere ale SRL „Cioco-Studio” „nu puteau să nu cunoască” faptul că neachitarea impozitelor reprezintă un indiciu de insolvabilitate, invocând astfel o vinovăție prezumată. Totodată, reclamantul a susținut că lipsa documentelor contabile și a celor privind activitatea economică a societății ar constitui, în sine, o dovadă a culpei pârâtului.

Instanța reține că, deși Serviciul Fiscal de Stat a înaintat o cerere de admitere a creanțelor fiscale, restanțele la bugetul de stat nu au constituit temeiul direct al intentării

procesului de insolvabilitate în privința debitorului. Cererea de validare a creanțelor fiscale a fost depusă ulterior admiterii cererii introductive privind intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Cioco-Studio”. Totodată, din ansamblul probelor administrate în cauză nu rezultă existența unei legături cauzale certe între acțiunile sau omisiunile pretins ilicite ale pârâtului și apariția ori agravarea stării de insolvabilitate a debitorului. Simpla existență a restanțelor fiscale nu poate fi considerată, prin ea însăși, o cauză directă a insolvabilității societății.

În aceste condiții, instanța constată că reclamantul nu a demonstrat în ce mod pretinsele acțiuni ale administratorului privind ținerea unei evidențe contabile neconforme ar fi condus la apariția incapacității de plată a debitorului. De asemenea, nu au fost indicate fapte concrete care să ateste contribuția administratorului la dispariția documentelor contabile sau de constituire și nici probe care să confirme existența unei contabilități fictive ori ținute contrar prevederilor legii.

Instanța apreciază însă că simpla lipsă a documentelor contabile nu poate fi considerată, în mod automat, o probă a existenței unei fapte ilicite în sensul art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, în absența unor constatări oficiale din partea autorităților fiscale sau a altor probe directe care să demonstreze acțiuni sau omisiuni intenționate din partea administratorului.

De asemenea, reclamantul nu a făcut dovada existenței unei legături de cauzalitate între pretinsa lipsă a evidențelor contabile și starea de insolvabilitate a societății.

Prin urmare, la caz, nu se constată sub nici o formă existența temeiului de tragere la răspundere subsidiară a pîrîtului prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. f)* din Legea insolvabilității invocat de reclamant în cererea de chemare în judecată și imputat pîrîtului, ce se referă la dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, instanța de judecată relevă că lichidatorul nu a argumentat și nici nu a menționat în ce anume consta activitatea debitorului care îl ducea în mod vădit la incapacitate de plată și prin ce act concret a dispus pîrîtul continuarea acestei activități. La dosar lipsesc în acest sens procese-verbale ale adunării asociaților SRL ”Cioco-Studio” sau orice alte dispoziții, ordine, instrucțiuni pe care pîrîtul le-ar fi dat angajaților acestei societăți comerciale sau oricărei alte persoane în acest sens.

Temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, presupune necesitatea stabilirii unor circumstanțe esențiale și anume: momentul inițial și cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activității întreprinderii insolvabile, actele de dispoziție în virtutea cărora expres a fost desfășurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii de referință, legătura cauzală între activitatea desfășurată și prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, precum și intenția de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată.

Lichidatorul a invocat, prin cererea depusă, că *****, în calitate de administrator al SRL „Cioco-Studio”, nu și-ar fi îndeplinit obligația legală de a administra societatea în mod eficient, astfel încât scopurile pentru care aceasta a fost constituită să fie realizate corespunzător, și nu ar fi manifestat diligența și loialitatea impuse de lege în exercitarea atribuțiilor sale.

Cu toate acestea, analizînd cererea de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subsidiară, cât și înscrisurile anexate, se constată faptul că, lichidatorul SRL „Cioco-Studio” nu a prezentat probe concludente și pertinente care să elucideze acțiunile

membrului organului de conducere a debitorului exprimate prin continuarea activității în condițiile incapacității de plată și crearea stării defavorabile situației financiare a debitorului.

Deși, potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sarcina probațiunii revine părții care formulează cererea privind atragerea la răspundere subsidiară, norma indicată stabilind expres obligația fiecărei părți să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile, dacă legea nu prevede altfel, în prezenta cauză nu se constată îndeplinirea acestei obligații. Importanța probațiunii este esențială, întrucât răspunderea subsidiară, ca formă a răspunderii civile delictuale, nu poate fi aplicată de drept și nici nu poate fi prezumată doar în baza unor afirmații sau presupuneri ale reclamantului.

Analizând conținutul cererii depuse și argumentele invocate, instanța constată că nu pot fi identificate în mod cert acțiunile concrete ale pârâtului care ar fi cauzat un prejudiciu debitorului insolvabil sau, implicit, creditorilor acestuia. Prin urmare, în raport cu situația de fapt și probele administrate, instanța conchide că solicitarea privind atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului, întemeiată pe dispozițiile art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, nu este probată, nefiind prezentate dovezi care să susțină circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată.

În consecință, instanța constată neîntrunirea temeiului de atragere la răspundere subsidiară a pârâtului prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

În legătură cu temeiul prevăzut de *art. 248 alin. (1) lit. h)* din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, instanța constată că, potrivit cererii lichidatorului, starea de insolvabilitate a SRL „Cioco-Studio” este atribuită conduitei și gestionării necorespunzătoare a administratorului *****, care, deși era conștient de apariția insolvabilității, a omis să depună cererea introductivă pentru intentarea procesului de insolvabilitate, încălcând astfel obligația prevăzută la art. 14 din lege.

Lichidatorul a susținut că administratorul era ținut să sesizeze instanța în termen de o lună de la apariția incapacității de plată, temei general al intentării procesului de insolvabilitate conform art. 10 din aceeași lege, iar neîndeplinirea acestei obligații atrage răspunderea subsidiară.

Totodată, reclamantul a invocat că a prezentat suficiente probe care confirmă existența stării de insolvabilitate, lipsa masei debitoare și a documentelor contabile, în timp ce partea adversă nu a demonstrat contrariul, neprobând acțiuni concrete pentru evitarea insolvabilității sau justificarea nedepunerii cererii introductive.

Instanța de judecată relevă că temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității poate fi imputat doar administratorului societății cu răspundere limitată, pornind de la premisa că reieșind din prevederile art. 177, alin. (1) Cod civil persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator, art. 69, alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007 care prevede că societatea trebuie să aibă unul sau mai mulţi administratori, care administrează societatea şi o reprezintă, precum și prevederile art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, din care rezultă că în cazul apariţiei indiciilor de insolvabilitate, *administratorul* (s.i.) este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociaţii nu vor acoperi pierderile.

Corespunzător, din cercul subiecților prevăzuți de art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, faptul nedepunerii cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3)

și art. art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată, prevăzut ca temei de atragere la răspundere subsidiară în art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, îi poate fi imputat doar administratorului unei societăți cu răspundere limitată, și nicidecum altor categorii de membri ai organelor de conducere a debitorului insolvabil sau altor persoane.

Conform art. 10 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, intentarea unui proces de insolvabilitate presupune existenţa unui temei general sau special. Temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanţele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activității lui dacă acest fapt este posibil.

Conform art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) și la art. 10 alin. (2), iar conform alin. (4) al aceluiași articol dacă debitorul nu depune cererea introductivă în cazurile și în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislația în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociații cu răspundere nelimitată și lichidatorul debitorului răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3).

Astfel, prin raportare la prevederile art. 14 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat de la apariția unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 10 din Lege, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii acestora.

Respectiv, în vederea determinării începerii curgerii termenului de depunere a cererii introductive, este necesar pentru început de a fi stabilit momentul survenirii temeiului de intentare a procesului de insolvabilitate în raport cu persoana debitorului sub forma incapacității de plată.

Conform art. 2 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, incapacitate de plată este definită ca fiind – situaţie financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a-și executa obligaţiile pecuniare scadente, inclusiv obligaţiile fiscale. Incapacitatea de plată este, de regulă, prezumată în cazul în care debitorul a încetat să efectueze plăţi.

Reieșind din natura temeiului juridic privind atragerea la răspundere subsidiară a pârâtului, instanța subliniază importanța stabilirii cu exactitate a momentului survenirii incapacității de plată a debitorului. Conform art. 14 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, obligația debitorului de a depune cererea introductivă devine exigibilă imediat ce survine unul dintre temeiurile de intentare a procesului de insolvabilitate, această obligație menținându-și caracterul obligatoriu pe o durată de 30 de zile de la data apariției temeiurilor prevăzute la alin. (2) al articolului menționat și la art. 10 alin. (2).

În acest context, lichidatorul nu a indicat în mod clar un moment de referință de la care SRL „Cioco-Studio” ar fi manifestat semne de incapacitate de plată. Din probele administrate nu poate fi determinată cu certitudine această împrejurare. Totodată, nu au fost prezentate dovezi care să ateste că pârâtul, prin omisiunea de a depune cererea introductivă, ar fi cauzat starea de insolvabilitate a debitorului ori ar fi contribuit la acumularea unor datorii suplimentare.

Mai mult, instanța constată că nu au fost prezentate probe concludente și pertinente care să demonstreze că starea de insolvabilitate a debitorului poate fi imputată în mod concret administratorului *****. Nu au fost identificate acțiuni sau inacțiuni precise ale acestuia, nici consecințele directe ale unor astfel de conduite.

În continuare instanța atestă că, reclamantul nu a făcut dovada faptului că, datoria debitorului în sumă de 694 940,70 lei, ce se solicită a fi încasată de la membrul organelor de conducere, a apărut după expirarea termenului de 30 de zile de depunere a cererii introductive, or, potrivit normei legale enunțate supra, membrii organelor de conducere răspund subsidiar doar pentru obligațiile apărute după expirarea termenului de 30 de zile din momentul survenirii temeiurilor de depunere a cererii introductive prevăzute la art. 14 alin. (2) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012.

Instanța de judecată menționează faptul că, simpla invocare a incapacității de plată a debitorului, fără a fi indicată o dată de referință, prin sine însăși nu este susceptibilă să demonstreze incapacitatea de plată a SRL „Cioco-Studio", precum și obligația pârâtului de a înainta cererea introductivă. Or, survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a debitorului, existența sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deținute, precum și alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului. Însă, totalitatea circumstanțelor descrise nu au fost elucidate de către reclamant și nici nu pot fi stabilite de instanță în baza probelor prezentate.

Astfel se evidențiază că, în executarea obligației de a dovedi circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale - obligație ce se incubă reclamantului prin prisma art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, lichidatorul SRL „Cioco-Studio" s-a rezumat la invocarea și prezentarea unui probatoriu redus, care este insuficient în confirmarea argumentelor invocate.

Instanța de insolvabilitate relevă că inacțiunea prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, adică nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14, spre deosebire de celelalte temeiuri, prevăzute în art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității, are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol nu duc la apariția stării de insolvabilitate, or, anume apariția acestei stări de insolvabilitate îl obligă pe administratorul societății comerciale să depună cerere introductivă;
- nedepunerea cererii introductive, duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urma a fi stabilită data survenirii stării de insolvabilitate, termenul limită de depunere a cererii introductive, obligațiile, apărute după expirarea acestui termen.

La caz, reprezentantul reclamantului a invocat prevederile acestui articol fără a concretiza aceste date, care însă sunt de o importanță majoră în vederea stabilirii premiselor și condițiilor de atragere la răspundere subsidiară în temeiul art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității.

Nu ține de competența instanței de insolvabilitate de a stabili aceste date de sine stătător, în baza probelor anexate, aceasta fiind obligația administratorului insolvabilității sau lichidatorului, după caz, instanța de judecată examinînd cauza prin prisma prevederilor art. 240, alin. (3) CPC și în baza probelor anexate la materialele dosarului.

La materialele dosarului nu au fost anexate nici un fel de probe din care ar rezulta cert data la care a survenit starea de insolvabilitate a SRL ”Cioco-Studio”, iar instanța de judecată nu poate să-și bazeze hotărîrea sa pe presupunerile reprezentantului reclamatului, care nu sunt confirmate prin nici un fel de mijloace de probă, ci doar pe fapte cert stabilite în procesul examinării cauzei, confirmate prin probe admisibile și pertinente.

Survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a societăţii comerciale, existenţa sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deţinute, precum şi alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului la o anumită dată calendaristică și nu prin raportare la data scadența obligațiilor în baza unor contracte de credit private în mod izolat la care reclamantul a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

În afară de aceasta, nu s-a probat sub nici o formă legătura cauzală dintre suma pretinsă de reclamant a fi încasată în mărime de 694 940,70 lei și inacțiunea administratorului SRL ”Cioco-Studio” de nedepunere a cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, ținînd cont de specificul acestui temei de atragere la răspundere subsidiară la care s-a făcut referire mai sus.

Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între nedepunerea în termen a cererii introductive de către debitor, ceea ce nu s-a făcut de către reclamant.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul nu a probat sub nici o formă existența acestui temei de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

În consecință, instanța constată neîntrunirea temeiului de atragere la răspundere subsidiară a pârâtului prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Referitor la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut la art. *248 alin. (1) lit. i)* din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, instanța constată că reclamantul nu a identificat concret care sunt acele fapte intenționate săvârșite de administrator, care să fi cauzat insolvabilitatea debitorului. Lipsa unei descrieri clare și precise a acțiunilor ce ar întruni condițiile prevăzute de această normă conduce la concluzia că temeiul de răspundere subsidiară în baza art. 248 alin. (1) lit. i) nu este întrunit.

Cu referire la acestea din urmă elemente ale delictului civil se reține că, conform art. 2022 alin. (1) din Codul civil, se consideră că persoana a cauzat prejudiciul dacă el constituie consecința faptei acelei persoane ori consecința izvorului de pericol pentru care acea persoană răspunde conform legii.

Conform art. 20 alin. (1), (2) din Codul civil, dacă prin lege nu se prevede altfel, persoana răspunde numai pentru prejudiciul cauzat prin fapta sa săvîrșită cu vinovăție sub forma intenției sau imprudenței. Fapta este săvîrșită cu intenție dacă persoana care a săvîrșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, lea dorit sau a admis, în mod conștient, survenirea acestor urmări.

Pentru a stabili răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere ale debitorului, este necesar să fie îndeplinite anumite condiții esențiale: existența unui prejudiciu, săvârșirea unei fapte ilicite, existența legăturii cauzale între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția în săvârșirea faptei. În situația în care există mai mulți

răspunzători, aceştia răspund solidar, cu condiția ca starea de insolvabilitate să fi apărut înainte sau pe durata exercitării mandatului lor, și să fi contribuit la producerea acesteia.

Instanța subliniază că răspunderea subsidiară reprezintă o formă de răspundere juridică clasică, iar pentru a atrage răspunderea persoanelor vinovate este necesară probe concludente privind fapta ilicită, vinovăția și legătura cauzală dintre faptă și prejudiciu.

Cererea de chemare în judecată pentru răspunderea patrimonială subsidiară trebuie să identifice clar persoanele vizate, faptele pentru care acestea sunt considerate responsabile și probele pe care se sprijină, precum raportul administratorului insolvabilității sau al lichidatorului, registre contabile, documente relevante etc.

De regulă, această cerere este întemeiată pe raportul administratorului insolvabilității, întocmit conform art. 114 din Legea insolvabilității, care analizează situația economică a debitorului pe o perioadă de trei ani anterior declanșării procedurii, cauzele insolvabilității și persoanele responsabile.

Raportul trebuie să cuprindă o analiză detaliată a conduitei membrilor organelor de conducere și supraveghere, precum și a circumstanțelor economico-financiare cu care societatea s-a confruntat. De asemenea, administratorul insolvabilității sau lichidatorul trebuie să analizeze oportunitatea atragerii răspunderii patrimoniale pe baza faptelor prevăzute de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității.

În prezenta cauză, instanța constată că nu a fost prezentat un astfel de raport care să descrie în mod concret circumstanțele relevante. În aceste condiții, cererea de atragere la răspundere subsidiară formulată de lichidatorul Corneliu Cuculescu este neîntemeiată, deoarece pentru a atrage răspunderea unei persoane este necesar să fie identificată și să i se stabilească vinovăția în producerea insolvabilității.

Totodată, membrii organelor de conducere nu pot fi trași la răspundere pentru o simplă incapacitate managerială, ci doar pentru săvârșirea unor fapte ilicite, cu caracter delictual, care urmăresc deturnarea activității societății de la scopul său legal și satisfacerea unor interese personale sau ale unor terți.

Prin urmare, pentru aplicarea acestei opţiuni legale, urmează să fie identificate concret acţiunile membrilor organelor de conducere, dintre cele enumerate la art. 248 alin. (1) şi analizate prin prisma condiţiilor obligatorii descrise. Corespunzător, urmează a fi oglindită legătura de cauzalitate între acţiunile membrilor organelor de conducere şi starea de insolvabilitate a debitorului, în sensul că insolvabilitatea se datorează anume acţiunilor acestora şi nu altor circumstanţe, precum şi vinovăţia membrilor organelor de conducere în cauzarea sau agravarea stării de insolvabilitate. Raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii. Or, se repară doar prejudiciul care este consecinţa directă a faptei licite.

Sub acest aspect, cererea de tragere la răspundere subsidiară a administratorului debitorului este neîntemeiată, întrucât nu s-a demonstrat, pentru fiecare acțiune invocată, existența elementelor constitutive ale delictului civil, precum și prejudiciul cauzat societății ori masei debitoare ca urmare directă a abaterilor comise de administratorul Dan Petrache.

Astfel, instanța constată că reclamantul nu a reușit să probeze cumulativ condițiile legale necesare pentru angajarea răspunderii subsidiare a pârâtului, respectiv fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate între acestea și vinovăția autorului. În aceste condiții, simpla invocare a neglijenței presupuse sau a lipsei documentelor nu poate constitui un temei suficient pentru a atrage răspunderea civilă delictuală a administratorului societății debitoare.

În conformitate cu art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 98 alin. (2) CPC, în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că reclamantul SRL ”Cioco-Studio” este scutit de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă a pierdut procesul.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”Cioco-Studio” către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU